Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 161. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 15-го ЛИПНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JULY 15, 1977 No. 161. VOL. LXXXIV.

СЕНАТ ПРОГОЛОСУВАВ ФОНДИ НА ПРОДУКЦІЮ НЕВТРОННОЇ БОМБИ

Вашінгтон. — У середу, 13-го липня, Сенат 74-ма голосами проти 19-ох проголосував фонди на продукцію нової атомової зброї, т. зв. невтронної бомби, яка має спроможність на обмеженому обширі вбивати ворожих вояків радіоактивним промінням, але не нищити будинків чи іншої власности. Сенат, однак, зазначив, що задержує собі та Палаті Репрезентантів право відкликати своє теперішнє рішення, якщо законодавці пізніше переконаються, що ЗСА таки не повинні продукувати цієї контроверсійної бомби.

Президент Джіммі Картер закликав Сенат схвалити фонди на невтронну бомбу, але під час пресової конференції у вівторок, 12-го липня, сам зазначив, що ще не вирішив, чи дасть свою згоду на продукцію цієї зброї. Він в половині серпня має одержати в цій справі точний звіт Департаменту оборони. Якщо б Президент таки дав свою згоду на продукцію цієї бомби, то Сенат і Палата Репрезентантів протягом 45-ох днів можуть накласти „вето" на рішення президента Картера.

Совєтський Союз вже кілька разів критикував уряд ЗСА за те, що плянує розбудувати невтронну бомбу, хоча президент Картер і законодавці підкреслюють, що невтронна бомба має за ціль вбивати тільки ворожих вояків, а оминати вбивання цивільного населення і запобігати фізичному знищенню довкілля, бо вона діятиме тільки на обмеженому обширі, а крім того, радіяція з невтронної бомби зникла б за кілька годин, а натомість після вибуху звичайної атомової бомби радіоактивні проміння зникли б щойно за кілька або і кільканадцять місяців.

АМЕРИКАНСЬКО-НІМЕЦЬКІ ВЗАЄМИНИ НІКОЛИ НЕ БУЛИ ТІСНІШІ — КАЖЕ КАНЦЛЕР ШМІДТ ПРИ ЗУСТРІЧІ З ПРЕЗИДЕНТОМ КАРТЕРОМ. ЛЮДСЬКІ ПРАВА БУЛИ ТЕМОЮ РОЗМОВ

Вашінгтон. — „Наші дві нашї об'єднані дуже сильним вузлом дружби. Ця дружба ніколи не була тісніша від сьогоднішньої" — заявив канцлер Західньої Федеративної Республіки, Гельмут Шмідт, під час зустрічі з президентом Джіммі Картером в Білому Домі в середу, 13-го липня. Президент Картер влаштував для канцлера Шмідта належне для найвищих державних достойників прийняття, включно з гарматними сальвами, оркестрою та уніформованою парадно почесною сторожею. При зустрічі президент Картер заявив, що „між нами немає ніяких розходжень". Першу із двох заплянованих зустрічей та розмов відбув Шмідт з президентом Картером уже того самого дня, в середу, 13-го липня. Розмова відбулася в овальному Бюрі Білого Дому і після неї пресовий секретар президента Картера, Джоді Повелл, заявив, що між Шмідтом і Картером було „взаємне погодження, що для Совєтського Союзу було б корисним брати більшу участь в багатодержавних активностях... зокрема на північно-південному обширі". Повелл дальше поінформував, що президент Картер запевнив канцлера Шмідта, що на Београдській конференції в справах виконання Гельсінкських домовлень з американського боку не буде спеціяльного вирізнення будь-якої справи чи будь-якої нації. „Ми не бажаємо бентежити будь-кого" — заявив Повелл. Як відомо, канцлер Шмідт при різних нагодах висловлював побоювання, що американське наголошування порушування людських прав в Совєтському Союзі може скомплікувати східньо-західні відносини. Канцлер Шмідт відбув того дня також двогодинну розмову з державним секретарем Сайрусом Венсом, після якої Шмідт сказав кореспондентам, що ці його розмови з Картером і Венсом є „більш корисні, ніж він сподівався". Кореспонденти звертають увагу, що президент Картер під час формальної зустрічі і привітання канцлера Шмідта в Білому Домі не робив жадного натяку на те, що Шмідт під час минулорічних виборів в Америці явно підтримував кандидатуру тодішнього президента Джералда Форда, як також обійшов мовчанкою публічні виступи Шмідта з критикою політики президента Картера відносно людських прав.

Пані і президент Джіммі Картер вітають західньонімецького канцлера Гельмута Шмідта і його дружину в Білому Домі.

КИЇВСЬКА УКРАЇНСЬКА ГЕЛЬСІНКСЬКА ГРУПА ПРОДОВЖУЄ ДІЯЛЬНІСТЬ

Вашінгтон (УІС „Смолоскип"). В зв'язку з засудом голови київської Української Громадської Групи Сприяння Виконанню Гельсінкських Угод Миколи Руденка на 7 років ув'язнення і 5 років заслання та члена цієї Групи Олекси Тихого на 10 років ув'язнення і 5 років заслання, вашінґтонський Комітет Гельсінкських Ґарантій для України складає заяву, в якій м. і. сказано:

Засуд Миколи Руденка і Олекси Тихого, голови і члена київської Української Громадської Групи Сприяння Виконанню Гельсінкських Угод на найвищі виміри покарання уважаємо грубим порушенням правосуддя, Гельсінських Угод та найбільш жорстоким і нелюдяним актом совєтської влади в останніх роках.

Повідомляємо, що згідно з найновішими вістками, одержаними з України, функції голови київської Української Групи Сприяння виконує письменник Олесь Бердник. О. Бердника викликав на розмову заступник голови Комітету Державної Безпеки (КДБ) Української РСР і домагався розпущення Групи. Не зважаючи на це, Група дальше існує і продовжує свою діяльність.

З України теж одержано вістку, що проти київської Української Групи Сприяння органи КДБ розпочали сильний натиск, щоби довести до її ліквідації, включно зі спробами внести негодування серед її членів, посіяти підозру і дискредитувати успішні виступи на її оборону за кордоном, зокрема доведення документів київської Групи вашінґтонським Комітетом Гельсінкських Ґарантій для України до відома урядів держав-сигнаторів Заключного Гельсінського Акту.

Почався новий семестер в Українському Вільному Університеті

Мюнхен (УВУ). — Виклади на літньому семестрі Українського Вільного Університету почалися на обидвох факультетах в понеділок, 4 липня. На філософічному факультеті викладали вже досі професори: д-р Вергун із Скрентону: Реалізм і публіцистика в творах українських поетів і письменників 19 і 20 ст.; д-р д-р А. Вирста (із Парижа): Розвиток української музики у XVIII-XIX століттях; д-р І. Качуровський (Мюнхен): Поетика і стилістика; д-р В. Лев (Озон Парк, ЗСА): Модерністичні течії в Україні; д-р Б. Райс (Париж): Світогляд І. Франка; проф. д-р П. Феденко: Загальний огляд історії козацької доби. Денно було по 8-10 викладових годин.

На факультеті права й суспільно-економічних наук були виклади: декан проф. д-р Б. Кордюк (Мюнхен): Вибрані господарсько-географічні проблеми України; проректор д-р З. Соколюк (Мюнхен): Сучасні державні системи з особливим узглядненням совєтської системи; проф. гість д-р Іван Басараб: Переяславська угода 1654 р. в інтерпретації совєтських істориків.

Вже приїхали на виклади на другий тиждень професори із ЗСА: д-р Я. Гурський (ДеВітт біля Сиракюз); д-р Лев Рудницький із Філядельфії та д-р С. Чорній із Стейтового Нюйоркського університету, як теж викладач із Канади д-р Г.

(Закінчення на ст. 3-ій)

Український Науковий Інститут в Гарварді заповідає чергову конференцію

Однією із жвавих ділянок праці Українського Наукового Інституту Ґарвардського Університету (УНІГУ) є наукові конференції, на яких розглядається українську проблематику при співучасті видатних вчених українського й не-українського роду, часто з різних високих шкіл багатьох країн. Досі відбулося дев'ять таких конференцій.

Недавній триденний симпозіюм, присвячений історії української Церкви і оглядові релігійного життя в Україні від найдавніших часів по сьогоднішній день, як також характеристиці стану української Церкви поза межами батьківщини, пройшов з надзвичайним успіхом. В шести сесіях взяло участь 32 науковців, виголошуючи 20 доповідей, над якими велась дискусія, що їй прислуховувалось коло 200 осіб.

Тепер плянується новий симпозіюм, який відбудеться в днях 11-го — 12-го листопада ц. р. Його тема: „Демографічна і соціоекономічна характеристика тих осіб в ЗСА, яких на основі перепису з 1970 року матірною мовою є українська мова".

Програму симпозіюму спонзорують УНІГУ та Український Соціологічний Інститут, а організують його проф. Олег Воловина, (університет західнього Онтеріо) і мґр Едвард Касинець — бібліограф і бібліотекар УНІГУ. Майже 20 професорів зголосили свої доповіді.

Появилася друком збірка новель Алли Косовської „Ціна душі"

Ню Йорк. — Тут у в-ві „Карби" появилася чепурною книгою нова збірка новель відомої письменниці і поетки Алли Косовської п.з. „Ціна душі". Книжка має 284 сторінки та включає 21 оповідання: „Право на ненависть", „Двісті перший", „Д-р Кох", „Кривава пляма", „Зловісні маки", „Зникла в темряві", „Мій гріх", „Краплина безбарвної ріднини", „Дочка", „Плебісцит", „Ціна душі", „Поцілунок", „Темпус фуґіт", „Аврелька", „Сережка", „Зрозумійте", „Помилка", „Наручники", „Один день Ніночки", „Блакитна зірка" та „На покинутім хуторі". Мистецьку обкладинку для книжки проєктував Богдан Титла. Книжка коштує шість долярів і її можна набути в книгарні „Свободи".

Алла Косовська

Досі цієї авторки появились: повісті „Гірський вовк", і „Двісті перший", збірки поезій „Бабине літо" і „Паморозь" та п'єса „Ніч під Андрія".

Місто Ню Йорк і деякі передмістя опинилися без електрики

Ню Йорк. — В середу, 13-го липня, коло 9:30 увечері в усіх ділянках цього міста-велетня та в деяких передмістях згасла електрика, спричинюючи тотальну темноту, здержуючи рух підземних поїздів, паралізуючи все, що зв'язане з електричною енергією. У четвер, 14-го липня вранці, Ню Йорк далі був без електричної енергії.

Відсутність електрики в найбільшому місті ЗСА правдоподібно спричинив грім, який вдарив у електростанцію в Індіян Пойнт, яка находиться на північ від міста, а відтак перевантаження цілої системи спричинило дальші проблеми. Тільки в одній частині дільниці Квінс і частині Стетен Айленду, яких обслуговують інші електрівні, електрика не згасла.

В місті Ню Йорку закрито летовища, покликано до служби всіх поліціянтів, а багато цивільних осіб зголосилося допомагати при контролі автомобілевого руху, в шпиталях, пожежних станицях тощо. Треба було наглої допомоги, щоб звільнити тисячі осіб з підземок, вінд тощо.

Однак, попри цю добросусідську допомогу і часами навіть геройські вчинки, протягом ночі з середи на четвер теж поширилася злочинність, зокрема грабіж різних крамниць так, що заарештовано біля 2,000 осіб і коло 80 поліціянтів були поранені.

Останній раз, коли Ню Йорк був у подібній ситуації, було в 1965-му році, але тоді не тільки це місто, а ціле північносхіднє побережжя ЗСА не мало електричної енергії.

Речники електричної компанії „Консолідейтид Едісон" передбачували, що до вечора в четвер, 14-го липня, проблема повинна бути розв'язана і ситуація повинна повернутися до нормального стану.

Проблеми, зв'язані з перерваним постачанням електричної енергії, не оминули і Канцелярії УНС і „Свободи" в Джерзі Ситі бо тільки деякі з працівників, які живуть в різних дільницях Великого Ню Йорку, потрапили побороти комунікаційні труднощі та прийти до праці.

ПІВНІЧНІ КОРЕЙЦІ ЗБИЛИ АМЕРИКАНСЬКИЙ ГЕЛІКОПТЕР, ЗГИНУЛО ТРЬОХ ВОЯКІВ

Вашінгтон. — Білий Дім в четвер, 14-го липня, повідомив, що північно-корейські військові частини збили американський гелікоптер, який помилково перелетів демаркаційну лінію, що відділює комуністичну Північну Корею від вільної Південної. За останніми інформаціями, три члени залоги гелікоптера згинули, а один правдоподібно попав в руки північно-корейських частин. Американські чинники в столиці Південної Кореї, Сеулю, негайно зажадали наради з представниками Північної Кореї. Речник американських збройних сил заявив, що гелікоптер правдоподібно перелетів демаркаційну лінію несвідомо і тому американська сторона вимагатиме від Північної Кореї вияснення, чому гелікоптер збито.

Президент Джіммі Картер в ночі із середи на четвер відбув нараду з державним секретарем Сайрусом Венсом, секретарем оборони Гарольдом Бровном і д-ром Збіґнєвом Бжезінським головним дорадником щодо крайової безпеки, під час якої обговорено збиття американського гелікоптера. Джоді Повелл, пресовий секретар Білого Дому, поінформував, що уряд ЗСА „дуже стурбований" цим випадком і вимагатиме від Північної Кореї негайного вияснення.

Між іншим, в середу, 13-го липня, ген. Барнард Роджерс свідчив перед Комісією Палати Репрезентантів для справ збройних сил, що Об'єднані Шефи Штабу вважають, що ЗСА не повинні відтягати з Південної Кореї всіх своїх піхотинних частин, як це плянує президент Картер, бо, на думку Об'єднаних Шефів, це послабить оборонну спроможність вільного світу в тій частині Далекого Сходу і може заохотити Північну Корею напасти на Південну Корею, подібно як було в 1950-му році. Ген. Роджерс сказав, що можуть бути відтягнені ті частини, які вже пройшли процедуру, зв'язану з відтягненням, але інші піхотинні з'єднання повинні залишитися. Він підтримав становище ген. Джона Сінґлавба, який ще в травні ц.р. публічно критикував рішення Білого Дому щодо відтягнення піхотинних частин із Південної Кореї і за те був відкликаний з посту в Сеулю та перенесений на службу в ЗСА.

Фінляндія видала Москві захоплювачів літака

Гельсінкі, Фінляндія. — „Юнайтед Пресс Інтернешинал" інформує, що фінляндські власті, як і передбачувано, в середу, 13-го липня, передали в руки совєтських властей 19-річного Олександра Загірняка і Генадія Селюжка, які кілька днів раніше, минулої неділі, захопили совєтський пасажирний літак типу „Туполєв 134" і надіялися перелетіти ним до Швеції та просити там політичного азилю. Однак, пілот приземлив літак у Фінляндії. Стало відомо, що пілот зумисно летів дуже низько, щоб зужити якнайбільше пального, щоб долетіти тільки до Фінляндії, а не Швеції. Фінляндія кілька років тому підписала договір із Совєтським Союзом про видачу совєтським властям усіх „повітряних піратів", які опиняться на її території. Швеція такої угоди не підписувала і тому Загірняк і Селюжко, правдоподібно, старалися дістатись до тієї країни.

В середу, 13-го липня, до Гельсінок прилетів спеціяльний совєтський літак, на якому була совєтська слідча комісія. Селюжка і Загірняка відвезено цим літаком назад до СССР, де вони можуть бути засуджені на 3 до 15 років ув'язнення.

ЗСА і СССР відновили договір щодо наукової співпраці

Вашінгтон. — Представники ЗСА і Совєтського Союзу минулої п'ятниці, 8-го липня, відновили договір, який передбачає дальшу співпрацю обох країн в ділянці науки та технології. Цей другий з черги договір продовжує цю співпрацю — обмін науковцями і знаннями — на наступних п'ять років. Підписання відбулося в Державному департаменті і за уряд ЗСА підписав договір Френк Пресс, дорадник Білого Дому щодо стислих наук, а в імені Совєтського Союзу підписав його Владімір Кіріллін, заступник прем'єра СССР.

Після підписання договору, Пресс і Кіріллін відбули коротку зустріч з президентом Джіммі Картером у Білому Домі, на якій був приявний теж совєтський амбасадор Анатолій Добринін. Президент Картер висловив надію, що це буде „перший з цілого ряду договорів" за його адміністрації.

Білий Дім і Державний департамент інформують, що завдяки першому договорові між ЗСА і СССР щодо наукової і технологічної співпраці, що його підписано в травні 1972-го року, понад 300 американських і совєтських науковців брали участь у спільних конференціях, як теж видано багато спільних праць з різних ділянок науки.

В'єтнам поновив прохання про прийняття до ОН

Ню Йорк, Об'єднані Нації. — Уряд об'єднаного В'єтнаму поновив своє прохання про прийняття його до Об'єднаних Націй і, як загально сподіваються, Рада Безпеки не ставитиме цього разу жадного спротиву, а може навіть піддержуватиме прохання В'єтнаму. Така форма уможливила б Генеральній Асамблеї ОН, яка збереться тут у вересні ц.р., не тільки затвердити членство В'єтнаму, але також дати можливість делеґатам тієї країни брати участь в нарадах Асамблеї. Раніші прохання В'єтнаму натрапляли на труднощі з боку ЗСА з причини, що Ганой відмовлявся подати листу пропавших без вісти американських вояків у В'єтнамі.

Дмитро Квецько протестує проти жорстокого присуду

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — Український політичний в'язень Дмитро Квецько, який перебуває в Пермському таборі, проголосив у листі до Президії Верховної Ради СССР одноденну голодівку на знак протесту проти жорстокого присуду.

Д. Квецько — вчитель історії з Івано-Франківської области, колишній в'язень сталінських таборів. Його арештували 21-го березня 1967 року і обвинувачували у членстві в Українському Національному Фронті (УНФ) та засудили „за зраду батьківщини" на 15 років позбавлення волі і п'ять років заслання. Спочатку він відбував кару у Владимірській тюрмі, а згодом його перевезли у Пермський табір.

Подаємо текст його звернення, що поширене у самвидаві:

„До Президії Верховної Ради СССР
від незаконно репресованого політв'язня Дмитра Квецька

ЗАЯВА

Останнім часом в пресі жваво дискутується питання прав людини. Захід обвинувачує Схід у порушенні прав людини, схід, у свою чергу — Захід. Важко робити висновок, хто має рацію, хто є винен. Правду кажучи на мою думку, в СССР й порушувати нема що, так як в СССР цілком інший підхід до самого поняття „права людини". Тут властиво треба говорити не про порушення прав людини, а про придушення будь-якого бажання здобути людське право. І ця функція гноблення є головною турботою судових органів, які у своїй запопадливості не тільки не порушують право людини, але й норми соцзаконности і судочинства.

Переконливим доказом цього є моя судова справа. 21 березня 1967 року мене заарештували і посадили в Івано-Франківську в'язницю. Слідство устійнило, що я писав критичні статті націоналістичного змісту. Їх надрукував Зіновій Красівський в самвидавному журналі „Воля і Батьківщина". Цей журнал й іншу літературу подібного змісту я давав читати і поширювати своїм однодумцям Михайлові Дякові, Ярославові Лесіву, Василеві Кулиніну. За це все суд засудив мене за ст. 56 ч. 1 і ст.64 КК КРСР на 15 років позбавлення волі і 5 років заслання, з конфіскацією майна і відбуттям перших 5 років строку у в'язниці. При чому суд грубо порушив Кримінальний Кодекс, неправильно кваліфікував склад злочину; він не міг примінити його до жадної з семи точок ст. 56, які в цілости дають юридичне поняття „зрада батьківщини". Це

(Закінчення на стор. 3-ій)

Совєтська преса закликає молодь на жнива

У совєтській пресі тепер постійно проголошується заклик: „Жнива — 77: В стислі строки без втрат!" Київська „Молодь України", окрім цієї девізи, вмістила повідомлення про конкурс для молоді, яка братиме участь у цьогорічних жнивах і про можливості бути „переможцем". Редакція газети також вмістила одношпальтовий заклик: „Усі на жнива!", в якому закликає молодь активно „мобілізуватися на успішне проведення жнив і заготівлі кормів", при цьому подає організаційний плян, за вказівками якого повинна піти відповідна пропаґанда по комітетах комсомолу, на комсомольських зборах і від райкомів комсомолу, які „повинні бути ініціяторами і надхнениками створення і забезпечення успішної роботи комсомольсько-молодіжних збирально транспортних загонів". А найважливіше, — підкреслює у своїй відозві „Молодь України", — провідники комсомолу повинні „донести до свідомости кожного юнака і дівчини важливість визначених партією заходів", спрямованих на переведення урожаю. Треба також, — пише газета, — скоротити час збирання урожаю, боротися з втратами і безгосподарністю, бож з-року-на рік час збирання не то що не скорочується, а зростає. Працю зачинають із запізненням, в наслідок цього, що завчасу не наладнають направки машин і „на хлібоприймальних пунктах створюються великі черги автомобілів". Тому, основним в праці молоді повинна бути девіза: „Ні хвилини простою, ні грама втрат".

Закінчується відозва словами: „Жнива — це битва. Це передова великого фронту боротьби за втілення життя аграрної політики, направленої на підвищення життєвого рівня народу. І від комсомольських працівників, від сумлінної праці всіх юнаків і дівчат повною мірою залежатиме успіх жнив ювілейного 1977 року! Усі на жнива"!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Видержувана проба

Перші спроби наближення Адміністрації президента Картера до політики кремлівських верховодів, за які можна вважати короткотривалу поїздку державного секретаря ЗСА Сайруса Венса до Москви при кінці березня ц. р. і його розмови з міністром закордонних справ СССР Андреєм Ґромиком в Женеві, закінчились неуспіхом і створили нову психологічну ситуацію, ситуацію звороту, яка домінує тепер над взаєминами між Москвою і Вашінґтоном.

Здається, що від багатьох років в американсько-совєтських відносинах не було такого явного застою, а то й ворожнечі між ЗСА і СССР, яка існує тепер у зв'язку не тільки з неуспішними переговорами про скорочення стратегічної зброї, але в першу чергу з причини нової, більш реалістичної політики нової Адміністрації ЗСА, яка, згідно з бажанням самого президента Картера, включила у програму своєї закордонної політики справу оборони людських прав у цілому світі, в тому також в Совєтському Союзі й інших комуністичних державах Східньої Европи. При тому теперішній уряд у Вашінґтоні не дуже схильний був прийняти совєтську інтерпретацію політики відпруження, чи детанту, як її тепер популярно почали називати на Заході. Очевидно, крім сказаного, непорозуміння між ЗСА і СССР має глибші мотиви. Ще в свіжій пам'яті натяк французького президента Валери Жіскара д'Естена в часі його поїздки до Москви в 1974 році, що політику детанту слід би також поширити на ідеологічну ділянку з метою поглибити співпрацю між Заходом і Сходом та реакцію комуно-московських верховодів, які після того „дихнули холодом'' на французького гостя, бо вони ніколи й не думали відмовлятися від своєї головної зброї, завдяки якій поширилися їхні впливи в західньому світі, а головно в Азії і Африці.

Деякі аспекти закордонної політики, що її веде теперішня Адміністрація президента Картера, розглядає у своїй аналітичній статті кореспондент газети „Ню Йорк Таймс'' Бернард Ґверцман. Він у числі газети з 8-го липня ц. р. стверджує, що політика Білого Дому у відношенні до Совєтського Союзу переходить своєрідну пробу. Адміністрація признається, — каже Ґверцман, — що вона не сподівалася такої гострої і навальної реакції з боку уряду СССР, який зокрема у відношенні до публічно голошеної Державним департаментом ЗСА оборони людських прав, проявляє форми поденервування, вважаючи, що ведена американським урядом кампанія оборони прав людини є частиною психологічної політики ЗСА, яку досі переможно застосовували тільки вони, совєти, балянсуючи тим самим стратегічну перевагу ЗСА. Своє невдоволення совєтські верховоди, зокрема Леонід Брежнєв, проявляють у різній формі: у безпосередній розмові з амбасадором ЗСА Малколмом Туном, розмовами з французькими й німецькими представниками та через свою і прихильну до СССР пресу, яка постійно атакує президента Картера за його оборону людських прав. По обидвох боках барикади, в Москві і Вашінґтоні, проблема американсько-совєтських відносин є головною темою обговорення на найвищому рівні. Вона була теж одною з головних тем запитів кореспондентів і відповідей президента Картера під час пресової конференції в Білому Домі минулого вівтірка, 12-го липня. Якщо йдеться про уряд ЗСА то неґативом треба вважати те, що деякі дорадники Президента, наприклад, дорадник Картера у совєтських справах Маршал Д. Шулман, вже почали рекомендувати Президентові зміну відношення до Совєтського Союзу, кажучи, що лібералізацію можна скоріше наблизити довготриваючими зв'язками з СССР, як безпосередньою конфронтацією за людські права чи інші ідеологічні справи. На щастя в Державному департаменті переважають реально думаючі люди, які твердять, що поворот до реторики з часів Генрі Кіссінджера підірвав би престиж Америки і про це не може бути мови. Збігнєв Бжезіньскі, голова Крайової Ради Оборони підтвердив це словами, що колись повинен закінчитись період „обмежених угод'' і обидві сторони повинні приступити до реального діла — зменшення своїх арсеналів стратегічної зброї.

Запевнення президента Картера на вівтірковій пресовій конференції, що він не думає відступати від поставленої тепер в осередках американської закордонної політики оборони людських прав, без уваги на становище і „реторику'' совєтських верховодів, свідчить промовисто, що президент Картер блискуче видержує цю першу за його Адміністрації більшу пробу совєтсько-американських відносин. Можна з певністю твердити, що в цьому він має повну підтримку величезної більшости американського народу.

Кастро відмовляється відтягнути кубинських вояків з Анґолі

Ріо-де-Жанейро. — Бразилійський тижневик „Вежа'' у своєму останньому виданні помістив інтерв'ю з кубинським прем'єром Фіделем Кастром, у якому Кастро заявив, що ніколи не погодиться на те, щоб відтягнення кубинських військових частин з Анґолі було передумовою для відновлення дипломатичних і торговельних зв'язків із ЗСА. „Солідарність Куби з Анґолею та іншими африканськими державами не підпадає переговорам'' — сказав Кастро, додаючи, що він ніколи не погодиться на „тільки частинне знесення торговельного ембарґо'', встановленого Вашінґтоном в кінці 1960-их років і вимагає повного знесення ембарґо.

Кубинський ватажок висловив готовість виміняти „американських контрреволюціонерів, які ув'язнені по тюрмах Куби, за „чорних американських в'язнів'', які, за словами Кастра поповнювали злочини і опинилися у в'язницях ЗСА тому, що до того довели їх „соціяльні умовини в Америці''.

Кубинський верховода також заперечив, що його вояки допомагали катанґським партизанам у їхній недавній спробі окупувати південну частину африканської держави Заїр, хоча назвав заїрського президента Мобуту Сесе Секо „кровожадним''.

Кастро вважає, що президент Джіммі Картер є „щирою людиною'' та що теперішній уряд ЗСА — це перший за останніх 18 років, який не ставиться ворожо до Куби і таки старається довести до кращих відносин між Вашінґтоном і Гаваною.

Мирослава Винницька

ІСТОРИЧНА ЗУСТРІЧ ЖІНОК

У червні 10-11 1977 відбувалася в Ленсінґу, к. Детройту, зустріч американського жіноцтва стейту Мічіґену. Історична вона була тим, що це вперше в історії американський Конґрес апробував і фінансував цього роду подію жіночого руху. До кінця липня ц. р. відбудеться 56 таких Фокусів у всіх стейтах ЗСА. Завданням зустрічей — підготова проєктів резолюцій на крайову Конференцію в Гюстоні, Тексас, в листопаді 1977 р. і вибір делегаток на неї.

Підготовляв зустріч п. н. „Фокус: Жінки Мічіґену'' Мічіґенський координаційний комітет, покликаний Крайовою комісією для відзначення Міжнародного року жінки, а відкривав губернатор стейту В. Г. Міллікен. Очолювала Комітет відома американська діячка Мері Айкей, а предсідницею пленарних нарад була Л. Еудора Петтіґру. Парляментаристкою подана в програмі Люїза Сакс (членка 90-го Відділу СУА), але вона з причини похорону в родині не була присутня.

Закон Конґресу передбачає, що ці стейтові і крайова Конференції причиняться до кращого розвитку країни на полі економічному, суспільному, культурному і політичному на базі повної рівноправности жінки і її участи у всіх ділянках життя країни. Зустрічі відкриті були для всіх жінок, без огляду на вік, в тому особливо для осіб з малим заробітком, членок різних расових, етнічних і релігійних груп.

Підготова до Фокусу почалася давно, а в березні 1977 зібралися 4 головні Комісії. Одна з них була програмова, до якої ми ввійшли на основі своєї професії (мгр Христина Юзич і я, Мирослава Винницька). Ця 50-членна Комісія поділилася на поодинокі відділи, які мали за завдання підготовити 15 сесій на теми: „Жінки на праці'', „Жінки у підприємствах'', „Подвійні навантаження'', „Освіта'', „Опіка над дитиною'', „Жінки на селі і на фармах'', „Злі налоги (наркотики, алькоголізм і ін.)'', „Ваґітність малолітніх'', „Злочини супроти жінок'', „Старіння і старші жінки'', „Нищення здоров'я жінок'', „Убожество і бідні працюючі'', „Повне партнерство у веденні домашнього господарства'', „Особливі проблеми й турботи'', „Жінка і спорт''.

У поширеному анкетному листку учасники Конференції мали зайняти становище до питань: культури, опіки над дитиною, справ кредиту, освіти і виховання, заробітньої праці, додатку до Конституції ЗСА щодо рівних прав, відношення до жінок, обвинувачених законом (у слідстві і суді), здоров'я, леґального статусу подружжя, соціяльного забезпечення і забезпечення економічного дітей на випадок розводу, вдовицтва, участи жінки в міжнародному державному житті, у засобах інформації, старих жінок, насилування, ваґітности малолітніх, жінок у виборних і номінаційних урядах.

Я подала цю тематику, щоб підкреслить її різногранність і у зв'язку з тим — можливості для представниць української і етнічних груп інших народів. Більшість із згаданих тем, розбиті на Сесіях на поодинокі проблеми, давали змогу підносити українські справи.

Ми, тобто мгр Христина Юзич і я, ввійшли до Комісії освіти. Тут, на першому засіданні було вже разом із нами лише 5 членок, тому можна було мати вплив на тематику Сесії, і нам удалося дати до проєктів резолюцій дві: введення двомовної освіти в школах Мічіґену, а до точки „проти дискримінації жінки з причини статі і раси'' додати і „етнічних груп''.

Обидва ці проєкти пройшли на Сесії освіти 10 червня 1977, з участю 400 присутніх, більшістю голосів. Проти них голосували представниці консервативних груп (особливо ГОВ*). Перша резолюція звучала: двомовний вишкіл і програма навчання повинні бути уточнені і замітно поширені'', а друга (про етнічні групи) була впроваджена до всіх програмових матеріялів, які до цього часу етнічної групи не узгляднювали, хоча в проголошеному крайовому пляні етнічні групи, побіч расових, були зазначені.

Другого дня я була на Сесії „Злочинів проти жінок'' і подала там резолюцію проти злочинної поведінки з жінками політичними в'язнями. З огляду на велику кількість присутніх і внесків, можна було говорити дві хвилини; одна була для мотивації внеску, друга — для проголошення проєкту резолюції. Моя мотивація була: „В дусі рішень Міжнародного року жінки хочу пригадати теж про іншого роду кривдження і мучення жінок-політичних в'язнів Совєтського Союзу, українських інтелектуалісток і мисткинь. Я говорю про це на цьому

(Закінчення на ст. 3-ій)

*). Тут треба розрізнити між ГОВ і НОВ. НОВ — це нова, доволі сильна жіноча організація, яка старається примінювати поступові, хоч не екстремістичні кличі у своїй програмі. ГОВ — це невелика елітарна група, яка різними засобами поборює змагання жінок до зрівняння прав.

Д-р Роман Верес

УКРАЇНІКА В МІЖНАРОДНІЙ БІБЛІОГРАФІЇ МЛА

Асоціяція новітніх мов Америки уже довший час видає бібліографію публікацій з мовознавства, літературознавства та фольклору, що друкуються всіма мовами світу на всіх материках. До 1969 р. ця бібліографія була дуже скромна, виходила однотомником як річний випуск у серії PMLA. Тут з'являлися також гасла з україніки, але в дуже малій кількості — в найкращому разі одна сторінка. Однак, із розбудовою цієї публікації, коли український розділ у мовознавстві та літературознавстві очолив професор Альбертського університету д-р Яр Славутич, україніка значно збільшилась. Тепер, від 1969 р., щороку виходять у світ три томи бібліографії. Українське літературознавство вміщують у другому томі, а українське мовознавство — у третьому. До речі, 1971 р. був і четвертий том — бібліографія педагогічної літератури, але ведення цього тому передано комусь іншому. Гляньмо коротко на окремі томи міжнародної бібліографії, що англійською мовою називається: MLA International Bibliography.

Перший том цієї бібліографії реєструє англомовні літератури, новітню латинську, кельтську та фольклор усіма мовами. Другий том — чужинецькі літератури (себто ті, що творяться іншими, ніж англійська мова). Третій том охоплює мовознавство всіма мовами світу. Ясна річ, в українських розділах, у другому й третьому томах, найбільше україномовних гасел, але трапляються час-від-часу, крім англійських, також гасла німецькою, французькою, еспанською, італійською та іншими мовами (зокрема, слов'янськими).

Над приготуванням гасел працює величезний апарат професорів, знавців своїх дисциплін, бібліотекарів-спеціялістів та їхніх помічників, що незабаром стануть викладачами чи бібліографами. Як уже згадано, український відділ веде проф. Яр Славутич. Йому допомагає його син, Богдан, що студіював порівняльну літературу в Альбертському університеті.

Кожен із трьох томів бібліографії має короткий вступ, у якому пояснено, як користуватися цим виданням. Поміщено тут також абревіятури збірників, наукових журналів чи навіть окремих періодиків, що принагідно друкують і статті з науковим опрацюванням. Напр., щоденник „Свобода'' не є науковим виданням, але в ньому з'являються час-від-часу статті на літературні чи мовні теми визначних науковців. Ясна річ, ці статті чи й рецензії на літературні твори реєструються в бібліографії.

Основна частина в кожному томі — це власне бібліографічні позиції. Замикається книга індексом авторів статтей чи рецензій із додатком нумерованих їхніх позицій. Як правило, кожна позиція в кожному томі кожного річника нумерована. Це дуже полегшує науковцеві пошук потрібного матеріялу. З огляду на величезну кількість позицій, не подано ніяких анотацій щодо оцінок. Лише зрідка трапляються наприкінці позиції пояснення (у квадратових дужках) про місце видання рідкісних чи маловідомих журналів, напр. „Дукля'' — (друкується в Пряшеві, Східня Словаччина).

Засадою міжнародної бібліографії МЛА є суворе правило, що бібліограф приготовляє гасло тільки тієї статті чи книжки, які він особисто бачив. Ніяких переписувань із інших бібліографій чи з каталогів не дозволено робити. Таким чином, MLA International Bibliography — це дуже вірогідне джерело інформацій, майже без вийнятку точне і правдиве. Щоправда трапляються технічні помилки: письменник двадцятого сторіччя попадає в дев'ятнадцяте сторіччя. Це стосується зокрема, таких, що народилися в одному сторіччі, але померли в іншому, наступному. Та це буває дуже рідко. Як правило, Франко, Л. Українка й Коцюбинський стоять у дев'ятнадцятому сторіччі, А. Кримський, В. Стефаник — у двадцятому й т. п.

Другою засадою є реченець, який для попереднього року кінчається, звичайно, в січні, іноді продовжують до кінця лютого. Якщо останні числа якогось наукового журналу чи й сама книжка не попали в руки бібліографові до згаданого реченця, він має включити їх у наступному річникові, уже з зазначенням попереднього року. Надзвичайно цінні книжкові видання чи статті, що з'явилися п'ять чи й більше років раніше, ніж замикається річник, можуть бути також включені. Але головний редактор (до 1975 р. включно був д-р Гарісон Т. Месероле, що ніколи не відмовив українцям жадної позиції) відохочує від реєстрації давніх позицій. Не зважаючи на це, упорядник українських розділів, бувало, давав до вміщення окремі, дуже цінні позиції навіть десятирічної давности.

Річники міжнародної бібліографії виходять у світ іноді з запізненням. Напр., тритомник за 1974 р. з'явився лише наприкінці 1976р. Останнім часом пороблено заходи, щоб кожен річник виходив у світ

(Закінчення на ст. 3-ій)

Роман С. Голіят.

ПОЛЯКИ ПРО УКРАЇНУ

III

Значно ліпші умовини національного розвитку мали українці в Габзбурґській монархії. 1848р. знесено панщину і почато наділювати селянам землю. Тут читаємо про постання „Просвіти'', „Наукового Т—ва ім. Шевченка'' і ряд інших організацій і українських партій, які розвинули широку діяльність. Великий вклад праці в розбудову національної свідомости й культурного життя дали: молоді українці, як Володимир Шашкевич, син Маркіяна, Федір Заревич, поет і письменник Юрій Федькович, які в 1868 р. заложили „Просвіту'', видаючи літературні і популярно-наукові праці. В тому місці автор називає ряд українських чолових діячів національного руху, між ними: Юліяна Романчука, братів Барвінських, Остапа Терлецького, Івана Франка, Михайла Павлика й ін. В 1874 р. в академічній гімназії у Львові введено викладову українську мову, а 6 років пізніше Володимир Барвінський заложив український щоденник „Діло'', пропагуючи гасла широкого національного усвідомлення.

Українські партії на Наддніпрянщині створили спільний Союз — Т-во Українських Поступовців — з Грушевським, Єфремовим і Чикаленком на чолі. Інтенсивна русифікація не зламала українського народу. Коли в 1911 р. проголошено збірку на будову пам'ятника Шевченкові, то з цілого краю почали напливати добровільні вклади від громадянства. В 1914 р. по цілій Україні відбулися масові протести проти царських заряджень заборони організувати святкування з нагоди 100-річчя народин великого поета. Шовіністична російська преса представляла український національний рух як „мазепинство'', діло польської і австрійської інтриґи. Царська влада видала тоді заборону вживати в школах українську мову й співати й грати українські пісні.

Подгородецкі в дальшій частині своєї праці переповідає перебіг І-ої світової війни, договір Пілсудського з Петлюрою, Ризький договір, на підставі якого Польщі припала Західня Україна.

В 1939 р. большевики зайняли Західню Україну, а в 1941 р. почалась большевицько-німецька війна.

Автор критикує діяльність ОУН та інших політичних партій під Польщею і їх неґативне, радше вороже ставлення до СССР та співпрацю українських націоналістів з німцями, які не мали пляну творити самостійної України, доказом чого була Закарпатська Україна. „Коли 15.III.1939 р. німці зламали Мюнхенську умову й зайняли Чехію і Моравію, українці проголосили незалежність Закарпатської Руси. Їх зустрінуло глибоке розчарування. В заміну за приступлення Мадярщини до держав осі, Гітлер без скрупулів віддав Русь в руки мадярів. По короткому спротиві, українська держава була зліквідована і прилучена до Мадярщини. Зрадницька постава Гітлера викликала шок у націоналістичних колах. Деякі з них передбачили цілі німецької політики. Доказ того дала еміґраційна газета ,Канадський Фармер', який полемізував з гітлерівською пропаґандою в українській справі. Помимо того, націоналістичні фанатики не витягнули науки із закарпатської лекції''. „Українці і німці є натуральними союзниками — голосила відозва ОУН з квітня 1939 р. —Крім німців, Україна не має на світі ніяких активних союзників проти усіх окупантів України (то є СССР , Польщі і Румунії)'', (стор. 288).

Більше місця присвячено поборюванні УПА на Закерзонні. При співпраці совєтських і чехословацьких одиниць охорони пограниччя розпочато 24.IУ, 1947 р. велику акцію, ліквідуючи остаточно українське підпілля. Тільки 260 бандерівців продерлися в границі Чехо-Словаччини, де згинули, або зловлено їх, а мала горстка продерлася до Західньої Німеччини і Австрії.

В останньому розділі цієї праці читаємо про „досягнення Радянської України''. „В ряди радянської армії покликано около 4,5 мільйона українців. Вони становили приблизно 20 від. вояків СССР, змобілізованих під час війни. Український нарід дав радянській армії ряд визначних полководців, як Андрій Гречко, Яків Федоренко, Сіміон Тимошенко і понад 300 генералів'' (стор. 297).

Заподаний поіменний список поетів, письменників, науковців і художників, статистичні дані про видані книжки, пресу, шкільництво і ін. Між поетами видніє прізвище Миколи Руденка. Про нищення української культури Москвою автор „Нарису з Історії України'', очевидно, не мав відваги згадати. В останньому розділі подана мапа „З'єднаних українських земель після II-ої св. війни. Під цю пору українці в УССР становлять 77 від. загалу населення.

Тоді, як I—ий том праці Подгородецкого мав дуже малий відсоток ненаукових фраз, то в другому томі зустрічаємо їх аж забагато

[Кінець]

Ярослав Стасик

НА КОНВЕНЦІЇ АВТОМОБІЛЕВИХ РОБІТНИКІВ

(4)

Та взагалі, як бачу, крім вас, тут ніхто нічого не може зробити, бо тільки Ви маєте зв'язок та цілий штаб людей, які з Вами співпрацюють та Вам допомагають. Бачу, що Ви все докладаєте, щоб поставити українську справу якнайкраще, тому бажаю Вам від імени УККА найкращих успіхів''. Я запропонував п. Крупці, щоб брав участь та репрезентував українську репрезентацію. Пан Крупка погодився, якщо така репрезентація відбудеться до обіду, пізніше не може брати участи, бо його літак відлітає. Я пообіцяв п. Крупці, що ввечері про все дам знати. Прощаючись, я просив його, щоб про все, що тут бачив, розказав у Централі УККА. Рівнож просив про фінансову сторінку. Говорю, що я з д-ром Квітковським вложили по тисячі долярів, а витрати цю суму вже перевищили. Я прямо заявив, що грошей не маю, затягнув позичку, надіючись, що Централя УККА мені зверне. Інакше я не брався б за це діло, бо матеріяльно слабо забезпечений. Заявив: як самі бачите, не роблю це з якоїсь власної амбіції, бо навіть ніде себе не реклямую. Роблю це для добра української справи і, коли не зробив би того, то мав би гріх перед своєю нацією. Знаю, бо, що ніхто з українців не має зв'язків та впливу в цій Юнії. Ці зв'язки я цілево та вперто проробляв довгі роки. Відходячи, п. Крупка пообіцяв мені, що все перекаже, що я сказав та що сам бачив. А навіть за короткий час бачив він багато.

Ми виготовили плян на завтрішній день, який предложили екзекутиві Юнії. Наші домагання були такі: в програмі призначеного промовця від Інтершенел Амнесті, ми домагаємось, щоб зараз по цій промові Екзекутива погодилась дати дозвіл на промовця виключно для української проблеми. Зараз по тій промові ми домагаємося, щоб була покликана українська репрезентація. Нам найбільше на тому залежало, бо програма Екзекутиви була інша і репрезентація мала відбутися як остання точка, що роздрібнювало б цілу акцію. В тій справі йдуть завзяті торги. Ми від свого не відступаємо. Може хтось з читачів не усвідомлює собі, скільки треба мати сприту, витривалости, а головно знайомства, і то серед вищих чинників Юнії, щоб цього добитись та змінити програму в такім кольосі, як Юнія. Ми цього добились. Завдячую це своїм друзям та тим приятелям на верхах. Я не можу дочекатися до кінця сесії. Відчуваю, що мушу цією вісткою з кимось поділитися. Телефоную до д-ра Квітковського та все розказую, чого добились на завтрішній день. Прямо відчуваю, що д-р Квітковський з утіхи затирає руки, відчуваю це по голосі. По довшій розмові д-р Квітковський дякує та бажає успіху. Гризеться, що підписи над петиціями йдуть пиняво. Та тут не моя вина, що немає нікого з місцевих, щоб бути коло стола. До цього найкраще надається жіноцтво. Потішаю його, що напевно завтра буде краще і все надолужиться. Не чекаючи кінця сесії, йду до своєї кімнати, щоб повідомити п. Крупку. П-во Крупки в гостях у п-ва Меведів. Інформую все в подробицях та зазначую, що наша справа призначена на годину третю, але може протягнутися на пізніше. Маю досвід з останнього разу. Пан Крупка теж радіє та бажає якнайкращих успіхів. Просить мене, щоб я включив до репрезентації п. Медведя як голову місцевого Відділу УККА. Розуміється, що відповідаю так. Навіть, щоб п. Медвідь заступив моє місце; я і так не маю на думці брати участи в репрезентації, бо в подібних випадках не можу контролювати своїх нервів. Та подруге, відповідаю, я з цим дам собі раду і доб'юся на більшу репрезентацію. Пана Медведя прохаю, щоб обов'язково на завтра було щонайменше від 3 — 5 українських жінок в народних одягах. Пан Медвідь у цьому мене запевняє. На цьому попрощалися до завтрішнього дня.

Пізно ввечері телефонує до мене п. Візинський. Виходить, що він цілий час працює над своєю промовою. Промову вже виготовив, тому хоче зустрінутись зі мною, чи я погоджуюсь. Як на американця, то він гарно її опрацював. Завважую, що одне слово зле написав, бо в одній вислові назвав Україну стейтом російської імперії. Виправдується, що не може піднайти іншого слова. Замінює цей вислів на Українська Републіка. Признається, що має страх виступати з промовою перед такою великою масою людей. Годиться, щоб я підшукав когось іншого, щоб прочитав його промову. Я говорю, що ні. Ти написав, то й читатимеш. Ми попрощалися до завтрішнього дня.

В четвер останній день конвенції та найбільший успіх для української справи. Встаю дещо поденервований. Гризе мене, чи все піде добре, чи допишуть місцеві люди і тому подібне. Ще далеко до відкриття сесії, як я та багато моїх друзів сходимося до нашого стола. Нараджуємося та все перевіряємо. Скоро довідуємося, що промовця від Інтернешенел Амнестії, який був призначений, замінено на жінку на ім'я Венді Турнбуіл зі Сан Франсіско. Тому, що дружина п. Дейвіда Гока (який мав промовляти) знаходиться в шпиталі, запитуємо себе, що ця жінка говоритиме? З п. Гоком ми були в контакті, тому треба нав'язати контакт з п. Венді Турнбуіл. Розподіляємо хто що має робити і розходимося. Беру Піта Келлі і йдемо до преси, щоб на цьому відтинку чогось добитись. Ловимо кореспондента з „Дейройт Фрі Прес'' п. Ора. Він говорить, що уже працює над українською справою і очікує сьогоднішнього дня, де все опише разом, щоб надати статті ширшого розголосу. Все помістить, як верне до Детройту. За все дякуємо і стиском руки прощаємося.

Коло стола згуртовуються наші люди. Бачу, прийшов п. Медвідь, о. Галик, п. Новак та п. Вибачинський, який прохає мене, щоб загостити до нього на вечерю, або в п'ятницю на сніданок. З п. Вибачинським ми добрі знайомі ще з попереднього з'їзду, тому одверто йому говорю. В попередні дні запрошували ще п. Новак та п. Медвідь, тоді не міг їх відвідати, бо не мав часу. За запрошення всім гарно дякую, бо я не приїхав на відвідини, тільки зробити певну роботу, тому кожна хвилина для мене дорога. На сніданок завтра не можу приїхати, бо зрана мій літак відлітає. Ввечері можу бути вільний, але зрозумійте, як почуватимуться п. Новак та п. Медвідь, коли довідаються, що був у Вас у гостях.

(Продовження буде)

Дмитро Квецько протестує...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

порушення Кримінального Кодексу полягає в тому, що згідно з радянським законодавством, покарання не відповідає складові заподіяним мною злочинів, що змушує мене дуже рішучо протестувати проти такої судової сваволі. Я вже не раз писав про це до різних високих інстанцій. Але даремно! Ніхто не бажає піднести голос в обороні потоптаної соцзаконности, ніхто не бажає відстояти справедливість, моє елементарне право людини. Примиритися з усім цим, означало б дати прецедент для нових дій сваволі і беззаконня. 10 років тому це стало можливим тільки тому, що тоді питанням прав людини не надавали тої великої уваги, що сьогодні. Суд був закритий, щоб ніхто з громадськости не знав, що на ньому відбувається нечуване насильство над правом людини, над радянським законом. Ще й нині, присуд — це секрет, та секрет, не тому, що в ньому захована якась засекречена інформація, а тому, що він „липа", що він виготовлений примітивно і незграбно, що з юридичного боку він, мабуть, зведений до нуля. Він абсолютно неслушний і неоснований. Єдиний, доступний мені засіб, щоб опрокинути, заперечити цей засуд — це пригадувати про нього, про його жорстокість і несправедливість. На знак протесту проти винесеного мені жорстокого присуду, в день десятиріччя з дня мого арешту, 21 березня 1977 року, я проголошую одноденну голодівку.

20 березня 1977

Д. Квецько
Урал, зона 35

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УНСоюзу!

ІСТОРИЧНА ЗУСТРІЧ ЖІНОК

(Закінчення зі ст. 2-ої)

форумі, бо з листів знаємо, що прихильна опінія Заходу тримає цих жінок при житті. Інакше совєтський уряд їх зліквідував би. Моя резолюція звучить: „Ми осуджуємо заперечення людських прав і фундаментальної свободи думки, переконань, релігії і віри та ув'язнювання жінок, які бажають користуватися цими правами і свободою, в якій би це не було країні світу''.

Підтримана двома незнайомими американками, резолюція була цим разом прийнята одноголосно. До мене приступила голова Національної організації (НОВ) в Мекомб Кавнті і гратулювала, бо „це — казала — єдина резолюція, яка має не місцевий, але світовий засяг''.

Та чи перейде вона в Гюстоні? — подумала я.

Іншим разом гратулювала я бесідниці з Державного департаменту Вірджінії Р. Еллан, яка, промовляючи на імпрезі у п'ятницю вечір, 10 червня, між ін. сказала, що американський уряд досі у зовнішній політиці дбав лише про дотримування політичних договорів і охорони своїх громадян в інших країнах. Тепер поширив свою діяльність до людських прав. Сталося це у висліді домагань жіночих організацій. Президент Картер не виступив в обороні людських прав самочинно, лише у висліді Конференції в Мехіко, де жіночі організації недержавних країн перевели цю акцію. Вони виконали знамениту і велику працю в обороні прав людини і також тих націй Совєтського Союзу, які борються за своє самовизначення.

Я дякувала п-ні Еллан і сказала, що якби тут була українська преса, радо прийняла б її слова, бо тими, які борються за своє національне визволення, є і українці. Ми говорили довшу хвилину і я мала змогу дати їй деякі матеріяли про жінок політв'язнів і англомовну „Україніку в Світі'', якою вона явно зацікавилася.

Многолюдна і взірцево, парляментарно переведена Конференція не пройшла одначе без пригод і бур. Палкі дискусії і боротьба різних поглядів творили часто напружену атмосферу, яка наростала все більше із наближенням до голосування над пленарними резолюціями і вибором кандидаток до Гюстону. Перед тим побільшилася кількість поліції кругом будинку, а на залі з'явилася група 100 осіб, членок ГОВ. Вони почали бурхливу опозицію. Голосували проти рівноправности жінки, проти додатку до Конституції, проти участи в американському житті людей іншої раси і етнічних груп, не годилися на ніякі дискусії, лише намагалися зірвати наради. Їхні всі внески перепадали, бо відношення було 100 на 2.147 (усіх присутніх жінок і чоловіків к. 3.000). Коли хтось із публіки домагався усунути одну з опозиції із залі за непристойну поведінку, провід Конференції не погодився. Зручною тактикою він завжди зумів зліквідувати бурхливі інциденти, щоби, як пояснила мені пізніше пані Міллікен, дружина губернатора, не допустити до компромітації жіночого руху і не дати їм реклями в пресі, яка радо подає власне такі випадки.

Тоді я мала змогу теж познайомитися ближче з головою Комісії освіти п-ні Д. Шіп і передати їй матеріяли про СФУЖО.

Після прийняття резолюцій і вибору 48 делеґаток на крайову Конференцію, закінчилися наради в суботу вечором. На жаль, відсутність більшої української делеґації не дала змоги дати своїх представниць до інших Комісій, чи поставити кандидатку до Гюстону.

„Фокус'' означає вогнище. Можу сказати, що ця тритисячна група жінок з вищою освітою, професіоналісток, науковців, громадських діячок, парляментаристок, політиків — це інтелектуальна жіноча еліта, значення якої в Америці зростає і до якої належить майбутнє. Не знаю чому багато з нас легковажить цей рух і нашу участь у Декаді розвитку і поступу, мовляв, ми вже є рівноправні і нам ця участь непотрібна. Перше, що нам ще далеко до такої рівноправности, яку мають американки, а друге — на цьому терені можна багато зробити для української справи, зокрема поневоленої жінки України. Це знають добре інші національності (жиди, балтійці й ін.) і хоч вони не з кожною вимогою цього руху годяться (напр. з леґалізацією абортів), але їхні делеґації численні. Від Балтійської групи жінок вийшла резолюція: „За рівноправність жінок і народів і за право на самовизначення кожної нації''. Ця резолюція перейшла на загальному Пленумі, бо була поставлена на першому місці комісійних резолюцій.

УКРАЇНІКА В МІЖНАРОДНІЙ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

протягом наступного календарного року. Видавцем є саме товариство чи пак Асоціяція новітніх мов, що була заснована близько 100 років тому і має вже довгу наукову традицію. Її адреса: MLA International Bibliography, 62 Fifth Ave., New York, N.Y. 10011.

Українське літературознавство йде під рубрикою „Східньослов'янські літератури'', між російською і білоруською. Варто підкреслити, що протягом останніх кількох років український розділ бував не раз більшим, ніж російський, що його, до речі, готують найменше 10 науковців. Український розділ, як уже згадано, готують лише дві особи — батько й син. Можна, таким чином, сказати, що наша репрезентація краща й повніша. Може тому, що до російського розділу пруться й ті, що не знають, де і що друкується, як і не володіють достатньо тією мовою. Треба додати, що упорядники не отримують жадного гонорару. Вони лише служать своїй галузі науки та своїй, як от в українському випадку, нації та її культурі.

Кілька слів про розташування позицій з українського літературознавства. Наша література подана так: бібліографія бібліографій, „місселенія'', література до 1700 р. (сюди включає упорядник і „Слово о полку Ігоревім'' та авторів княжої чи гетьманської доби;, література ХУІІІ ст., література XIX ст., література XX ст. Наприкінці другого тому подано позиції з фолкльору під національними мовами, напр. 1973 р. український фолкльор охоплював позиції 21152—21193 (плюс посилання) — див. стор. 343.

У кожному сторіччі українські позиції подано, після „місселенії'', за авторами в абетковому порядку. Авторів книжок, статтей чи рецензій про авторагасло також погруповано в абетковому порядку.

Треба додати, що кожного року зареєстровано також позиції, надруковані протягом попередніх років. Отже, кількість напроти зазначеного року не відповідає кількості фактично надрукованих позицій саме того року. Коротше кажучи, одного року пощастило здобути більше позицій, іншого року — менше. Сюди входять совєтські видання, що становлять основу, і також еміграційні чи т. зв. сателітних країн (Польща, Чехо-Словаччина та інш.).

Зазначені позиції з мовознавства, що вміщені в третьому томі кожного річника, погруповано за клясифікацією, що прийнята в бібліографії для кожної мови: загальні публікації на мовні теми, діялектологія, етимологія (включно з лексикографією та лексикологією), правопис (включно з т. зв. графемією), морфологія, назвознавство, фонологія, семантика, стилістика, синтакса, перекладацтво.

Робимо висновки: MLA International Bibliograghy найбільша і найкраще зорганізована міжнародна бібліографія у світі. Україніка, вміщена в ній, також найповніша. Підкреслюємо, найповніша, бо в совєтських бібліографіях не згадано еміграційних видань (там лише ідеологічний підхід!) і деяких совєтських позицій тих, хто попав під арешт чи в неласку уряду. Американська бібліографія охоплює абсолютно все, що можна дістати до запису. Тут і твір І. Дзюби, і памфлет Станчука під гаслом „Дзюба''. Це вже справа науковця чи студента, кого він більше шануватиме — Дзюбу чи його опонента, інспірованого совєтським урядом і комуністичною партією.

Нечисленні еміграційні бібліографічні публікації дуже обмежені. Прикро, що наші бібліографи навіть не згадують американської бібліографії, ніби не знають про її існування. А це ж досі наш найбільший внесок у світову бібліографію, що на довгі роки служитиме єдиним, найкращим посібником для дослідника української літератури, української мови та українського фолкльору. І це робиться, по суті однією людиною, що зайнята і літературною творчістю, і викладами в університеті, і науковою діяльністю, і участю в різних конференціях, і ще й громадською працею. Добре було б, якби наші еміграційні дослідники й письменники допомогли Я. Славутичеві бодай доповненням їхніх власних позицій.

Почався новий семестер...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

Семенюк. Всі вони будуть викладати на філософічному факультеті.

Проф. д-р д-р А. Вирста прочитав одну доповідь, ілюстровану музичними записами, в німецькому університеті: н.т. Европейські впливи на українську музику. Доповідь була з рамені інституту дослідів Східньої та Південно-східньої історії Европи.

Продовжується праця семінара досліду українсько-польських взаємин і на середу 13 липня була назначена чергова доповідь про національну політику Польщі супроти українців 1918-39 рр. в насвітленні сучасної польської історіографії, яку мав читати проф. д-р Б. Осадчук з Берліна, що матиме також лекції на правничому факультеті.

Час літніх викладів — це одночасно час нарад: 11 липня — Поширене засідання Сенату УВУ із участю голів Делеґатур УВУ у Парижі (проф. д-р О. Кульчицький) та ЗСА (проф. д-р В. Лев). 18 липня — перша частина Професорської Ради, назначена на час, коли у Мюнхені буде найбільша кількість викладачів УВУ, — у зв'язку із тим, що 18 липня зачинаються також Високошкільні Літні Курси Українознавства УВУ та педагогічні курси для учителів доповняючих шкіл.

10 липня була відслужена в намірені курсів та семестрів, як теж курсантів і студентів УВУ, урочиста св. Літургія з Молебнем, відслужена о. настоятелем парафії Палладієм Дубицьким, що саме вернувся із поїздки із ЗСА та Канади для зібрання фондів для УВУ.

Совєти розпочали маневри в Західній Україні

Москва. — Ройтер інформує, на підставі відомостей з міністерства оборони СССР, що в західній частині України, головно в околицях Львова, розпочалися в понеділок, 11-го липня ц. р., великі військові маневри з участю танкових частин та інших родів зброї. Велика концентрація військових частин у більш відкритих полосах вказує на започаткування „великої битви'', яка мала розпочатися у вівторок, 12-го липня. Москва запросила на спостерігачів також військовиків з 5-ох західньо-европейських держав.

ПОМЕРЛА СВ. П. МАРІЯ ПАСІЧНЯК

Данкірк, Н.Й. —В середу, 13-го липня, тут ненадійно померла Марія з Бонків Пасічняк, колишня довголітня учителька публічної школи в Богородчанах коло Станиславова, активна громадянка, член Союзу Українок Америки та інших українських товариств. Похорон відбудеться в суботу, 16-го липня, в Торонті, Канада. Осиротила мужа д-ра Володимира, доньку Тамару з мужем д-ром Е. Волощуком та 4-ох внуків.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. Евгенії Макарушки
складає на Патріярший Фонд
100.00 долярів
Родина ВОЄВІДКІВ

В ДРУГУ ДУЖЕ БОЛІСНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Невіджалуваного ПРИЯТЕЛЯ
Проф. МИХАЙЛА ЖДАНА
визначного історика і педагога
25-го липня 1977 р., о год. 8-ій ранку
буде відправлена
СЛУЖБА БОЖА
в церкві Покрови Пресвятої Богородиці в Клівленді, Огайо.
СОФІЯ і ЮРА ЯРЕМКЕВИЧІ

З жалем та болем серця ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями та Знайомими, що з Волі Всевишнього, заосмотрений Найсвятішими Тайнами, відійшов у Вічність, дня 11-го липня 1977 року, на 76 році життя, після тяжкої недуги, наш Найдорожчий МУЖ, ТАТО і ДІДУНЬО

бл. п.
АНДРІЙ НАЛИВАЙКО

родом з Тростянця Малого, пов. Золочів, Зах. Україна, учасник Визвольних Змагань в роках 1918-1919 рр.

ПАНАХИДИ — в понеділок і вівторок, 11-го і 12-го липня 1977 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні.

ПОХОРОН — у середу, 13-го липня 1977 р., о год. 10-ій рано в церкві Св. Покрови в Озон Парку, Н. Й. Похоронено на цвинтарі Сайприс Гіл.

В глибокому смутку:
дружина — ОЛЬГА
син — ОРЕСТ з дружиною ВАЛЕНТИНОЮ
внучка — КАТЕРИНА
брат — ІВАН в Канаді
сестри в Україні
Ближча та дальша Родина
ВІЧНАЯ ПАМ'ЯТЬ!

Замість квітів на свіжу могилу
Дорогого Вуйка, Січового Стрільця
бл. п. Андрія Наливайка
складаю 100.00 долярів
на Патріярший Фонд УПКЦеркви.
Д-р Дора з Малиняків ФЕДОРЦІВ з родиною

ПОВІДОМЛЕННЯ

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

бл п. ЯРОСЛАВА ЦІҐАША

відбулися поминки для вшанування пам'яті Покійного, в неділю 10-го липня ц. р. Зібрана Родина, Приятелі і Знайомі покійного Ярослава, зложили на оборону політичних в'язнів Миколи Руденка і Олекси Тихого
122.00 доляри
і переслали їх до Українського Конгресового Комітету Америки.
Всім Жертводавцям складає щиру подяку —
ЕКЗЕКУТИВА УККА

ЗВІДОМЛЕННЯ
УПОВНОВАЖЕНИХ
пп. Степана Хая і Емануїла Притули
які перевели останню волю
бл. п. Софії Раставецької
з дому Брилинських
померлої в Балтіморі, Мд.

ПРИХОДИ:

1. Продаж хати	$11,500.00
2. Укр. Нар. Союз, Відд. 320	500.00
3. Укр. Нар. Союз, Відд. 337	500.00
4. Із „Самопомочі"	2,900.00
5. Готівка, знайдена в хаті	33.41
6. Закрите конто в „Самопомочі"	21.89
7. Закрите конто в „Федерал Сейві"	34.91
8. „Сошел Секюріті"	255.00
9. Зворот такси	214.00
Разом	15,959.21

РОЗХОДИ:

1. Сестрі Ґежейовській	$ 900.00
2. Укр. Кат. Університет	3,811.60
3. Фонд Катедри Україноз. в Гарварді	4,235.12
4. Такса 10% Рим	423.51
5. Такса з дарунку Ґежейовській	100.00
6. Загальний розхід (такси, довги)	6,444.98
Разом	15,915.21

УВАГА: В загальному розході є більші суми: а) похорон — $1,579.00, б) мармурова плита-пам'ятник — $1,265.00, пожертва на церкву св. Михайла в Балтіморі — $100.00. З продажі меблів та інше створено фонд $500.00, що ульоковано у Т-ві „Самопоміч", з відсотків якого Т-во „Самопоміч" має опікуватися могилами бл. п. Софії і Андрія Раставецьких, щорічно наймати за Їхні душі Святі Літургії в день Їх смерти.

Храмове свято Св. Троїцької катедри в Ню Йорку

Вже сам вигляд церкви переносить нас думками на Рідні Землі, - невід'ємною, ніколи не занедбуваною традицією нашої парафії, прикрашування Божого храму на Зелені Свята багатою свіжою зеленню, запашною м'ятою та безліччю квітів. Храмове Свято — це велика подія в житті кожної парафії, то ж не диво, що всі стараються, щоб воно вийшло якнайурочистіше.

Цього року сама доля допомогла православній Св. Троїцькій Катедрі в цьому, бо пощастило мати в себе о. прот. П. Дубицького, гостя з Німеччини, який прибув до Америки і Канади з рамени УВУ, і напередодні Свята відправив Всенічну. Отець протопресвітер також взяв участь в неділю, у св. Літургії, що її очолив голова Консисторії о. протопросвітер А. Селепина. Співслужили о. А. Ситник та о. протидиякон М. Чалий. Надхненно співав церковний хор під диригуванням Валі Наливайко, підсилюючи молитовний настрій та створюючи незабутню гармонійну цілість з милозвучними голосами, що линули з вівтаря.

Після Служби Божої духовенство і миряни перейшли до церковної залі на спільний обід. Зворушливо було бачити між приявними, які вщерть виповнили залю, численних гостей, що прибули з братньої св. Володимирської парафії.

Після молитви, коротке змістовне слово сказав голова Парафіяльної Ради п. Ю. Кузьмич, вітаючи зі Святом та щедро розсипаючи подяки на адресу всіх заслужених в Парафії.

У дружній, приємній атмосфері проходив обід, приготовлений нашими неструдженими сестрицями під проводом голови О. Залізкової та господарчої референтки Н. Козьорогової.

Про духову поживу подбала п. В. Наливайко, програму яку вона приготовила, була різноманітна, цікава й приємна. Небуденним конферансьє була Валя Якимчук, яка виказала надзвичайне вміння пов'язати мистецьку частину в одну цілість. Не дарма В. Якимчук у своєму вступному слові підкреслила, що „треба було величезних зусиль, наполегливости і вміння з боку дириґента та надзвичайної посвяти з боку співаків, щоб це осягнути". Мусимо погодитися з В. Якимчук, що „хор — це гордість нашої парафії і нам радісно спостерігати, як він на наших очах росте, розвивається і кріпне". Акомпаньювала протягом цілої програми Хр. Карпевич.

Першу точку „Дівочий хор дружок" з опери „Чорноморці" Лисенка виконали самі пані, далі слідував дует „І чого тікати" М. Колесси та „Не шуми, калинонько" музика І. Шамо у виконанні пань В. Наливайко та А. Черней. Третьою точкою був чоловічий дует „Де ти бродиш, моя доле" Кропивницького. Виконавці В. Бакум та В. Якимчук. Особливе враження викликала остання точка програми: фінал з опери „Запорожець за Дунаєм" Гулака Артемовського у виконанні цілого хору з солістами Х. Карпевич, В. Наливайко та В. Бакума. Виконавцям, а в першу чергу нашому талановитому дириґентові належиться велике признання. Виявом цього були рясні оплески і китиці квітів вручені паням В. Наливайко, Х. Карпевич та Л. Черній.

При кінці обіду промовляли о. прот. П. Дубицький, о. А. Ситник та д-р В. Богданів. Отець прот. П. Дубицький зі зворушенням підкреслив, що йому було особливо приємно обходити сорокові роковини свого висвячення в церкві, де так сильно збереглися наші традиції. Провідною думкою промови д-ра В. Богданова було бажання з'єднати всі українські православні парафії в Ню Йорку, в одну велику, сильну церковну громаду. Пані О. Залізко від Сестрицтва склала дар на УВУ, а на заклик Ю. Кузьмича переведено збірку на цю саму ціль.

Парафіяни розходилися у піднесеному настрої, вдячні духовенству, а зокрема о. прот. А. Селепині, який ніколи не відмовляє на своєї допомоги, вдячні гостям за звеличення нашого свята своєю приявністю, сестрицям за їхню невтомну працю та дириґентові й хорові за приємність, що вони нам її зробили своїм виступом.

Д-р К. Громів

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ЗСА вдоволені плянами Чіле привернути цивільну владу

Вашінгтон. — Державний департамент у понеділок, 11-го липня, висловив вдоволення із заяви ген. Августа Піношета Уґарте, президента Чіле і провідника військового уряду тієї південно-американської країни, що в Чіле розпічнеться „поступовий поворот до цивільної влади". Ген. Піношет, який став президентом після повалення уряду марксиста Сальвадора Альєнде в 1973-му році, минулої суботи, 9-го липня, повідомив, що до 1980-го року буде встановлений парлямент, але спершу всіх його членів призначуватиме теперішній військовий уряд, а 4-5 років пізніше відбудуться вибори, під час яких дві треті із законодавців будуть обрані громадянами Чіле шляхом загальних виборів. Відтак парлямент обере президента країни, який служитиме на тому пості 6 років.

Годдінг Картер III, речник Державного департаменту, коментуючи заяву ген. Піношета, сказав, що американський уряд вважає саму заяву і пляни хунти щодо привернення цивільної влади „важливим позитивним кроком вперед."

АПЛІКАЦІЯ на ПРИЙНЯТТЯ на КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ на СОЮЗІВЦІ, КЕРГОНКСОН, Н. Й.

від 7-27-го серпня 1977 року

під проводом професорів

В. Бакума і Христини Принади-Демиденко

ІМ'я і прізвище ....

Адреса ....

....

Вік .... Член УНС, Відділ ....

Студенти на Курси Українознавства, які зголосяться перед 1-им липня, платитимуть $180.00 за курс, по 1-ім липня — $200.00.

Аплікації висилати на адресу:

Ukrainian National Ass'n Estate

Kerhonkson, N.Y. 12446 Tel. (914) 626-5641

Повідомлення Адміністрації

З уваги на те, що в днях від 25 ЛИПНЯ до 6-го СЕРПНЯ, включно, „Свобода" НЕ БУДЕ ПОЯВЛЯТИСЯ — проситься всіх, хто мав би на цей час якісь оголошення, надіслати їх до публікації перед тією ДВОТИЖНЕВОЮ перервою.

ПОВІДОМЛЕННЯ Адміністрації „Свободи"

ПОВІДОМЛЯЄМО ВСІ ОРГАНІЗАЦІЇ І ПООДИНОКІ ОСОБИ,

ЩО АДМІНІСТРАЦІЯ НЕ БУДЕ ПОМІЩУВАТИ ЖАДНИХ ОГОЛОШЕНЬ

ЯКЩО ПОПЕРЕДНІ РАХУНКИ НЕ БУДУТЬ ВИРІВНЯНІ.

ОКРЕМИХ ЛИСТІВ В ТІЙ СПРАВІ НЕ БУДЕТЬСЯ ВІДПИСУВАТИ.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

КАТЕРИНА САМЧУК, членка УНС 123 Відд. Сестрицтва Пресв. Марії в Скрентон, Па., померла 11 червня 1977 р. на 80 р. життя. Нар. в 1897 р. в Україні і стала членкою УНС в 1921 р. Залишила у смутку трох синів, дві дочки, 7 внуків та 4 правнуки. Похорон відбувся 13 червня 1977 р. на цвинтарі св. Михаїла в Скрентоні, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ВОЛОДИМИР ПАРТИКА, член УНС 57 Відд. Б-ва свв. Петра і Павла в Коговз, Н. Й., помер 10 травня 1977 р. на 55 р. життя. Нар. в 1922 р. в Україні і став членом УНС в 1950 р. Залишив у смутку дружину Юлію, сина Стефана і дочку Сандру. Похорон відбувся 13 травня 1977 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Вотерфорд.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Савків, секр.

МАРІЯ ОНИСЬКО, членка УНС 146 Відд. Т-ва ім. Івана Франка в Детройті, Міч., Померла 13 березня 1977 р. на 78 р. життя. Нар. в 1897 р. в Україні і стала членкою УНС в 1935 р. Залишила у смутку ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 16 березня 1977 р. на цвинтарі Евергрін в Детройті, Міч.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар 146 Відд.

РАССЕЛ І. АНДЕРСОН, член УНС 177 Відд. Т-ва „Любов" в Провіденс, Р. Ай., помер 11 червня 1977 р. на 70-му р. життя. Нар. в 1906 р. в Провіденс, Р. Ай. і став членом УНС в 1948 р. Залишив у смутку дружину Анну, двох синів Рассел і Ґері, дочку Лінду і 3 внуків. Похорон відбувся 14 червня 1977 р. на цвинтарі Сван Пойнт в Провіденс, Р. Ай.

Вічна Йому Пам'ять!

І. Лаба, секр.

ІВАН ПРИСТАЙКО, член УНС 367 Відд. Т-ва Запорожська Січ в Рочестері, Н. Й., помер 12 червня 1977 р. на 51 р. життя. Нар. в 1926 р. в Рочестері, Н. Й. і став членом УНС в 1944 р. Залишив у смутку матір Анну і батька Василя, сестру Стелу з дітьми та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 16 червня 1977 р. на цвинтарі Голі Сепалчер в Рочестері, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Попович, секр.

ГНАТ ТЕЛЕП, член УНС 102 Відд. Б-ва свв. Петра і Павла в Клівленді, Огайо, помер 7 червня 1977 р. на 76 р. життя. Нар. в 1900 р. і став членом УНС в 1947 р. Полишив у смутку дружину Марію, сина Михайла і 4 внуків. Похорон відбувся 10 червня 1977 р. на цвинтарі Бруклин Гайтс в Пармі, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Бобечко, секр.

АННА ШУРКО, членка УНС 112 Відд. Сестрицтва Пресв. Марії в Пармі, Огайо, померла 16 травня 1977 р. на 79 р. життя. Нар. в 1898 р. в Україні і стала членкою УНС в 1956 р. Залишила у смутку сина Михайла та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 18 травня 1977 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!

Марія Капраль, секр.

РОЗА МАКАР, членка УНС 11 Відд. Б-ва св. Михаїла в Джанставн, Па., померла 19 травня 1977 р. на 84 р. життя. Нар. в 1892 р. і стала членкою УНС 1934 р. Полишила у смутку дочок Катерину і Ірину. Похорон відбувся 21 травня 1977 р. на цвинтарі св. Володимира в Джанставн, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Ю. Сцілений, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 17-го ЛИПНЯ 1977 р.

НЮАРК, Н. Дж. Місячні збори Б-ва св. Ів. Хрестителя 76 Відд., о год. 1-ій по пол. в укр. кат. школі при Сенфорд і Айві вул. Проситься чл. прибути, вирівняти вкладки та відібрати дивідендові чеки. — В. Боярський, предс., Т. Клебан, кас., Ю. Демчук, фін. секр.

РОЗШУК

РОЗШУК

МИКОЛА КОГУТ,

Нар. в селі Стрияжик, пов. Ліско, правдоподібно перебуває в ЗСА або Канаді. Пошукує брат. Проситься ласкаво подати вістку до:

MRS. ANNA KOSTYK

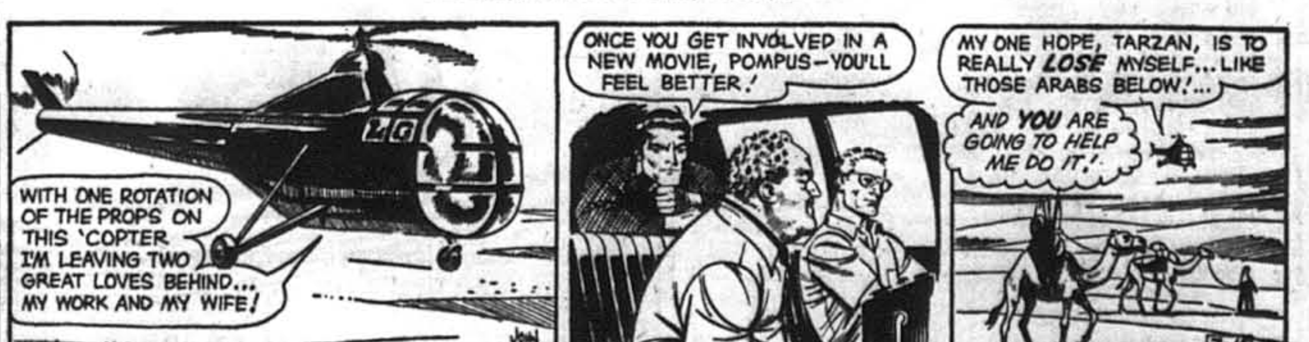
2511 Libbie Avenue

Richmond, Virginia 23230

Tel.: (804) 359-6334

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

ТАРЗАН, Ч. 7791. Помпус „переживає"!

За одним поворотом пропелерів цього гелікоптера — я залишаю позаду дві любови мого життя... Мою працю і мою дружину!

Коли ти тільки розпочнеш накручувати новий фільм, то напевно почуватимешся краще!

Моя єдина надія, Тарзане, це дійсно „забутися" і на якийсь час зникнути з очей... Так як ці араби внизу!..

І ти допоможеш мені в тому!